
Stále v tvém stínu

Nevěděla, co ji probudilo, a jakkoli se později snažila vzpomenout si, co se tehdy v noci dělo, ať ji ta noční můra pronásledovala kdekoli, nepřišla na to.

Léto proměnilo vzduch v mokrou vařící polévku, z níž se line vůně potu a promáčené zeleně. Bzučící větrák na toaletním stolku ji promíchával, ale bylo to jako spát v páře, valící se z hrnce.

Byla na to zvyklá, ležet v létě na vlhkém prostěradle u okna otevřeného dokořán a za ním ustavičný sbor cikád – s chabou nadějí, že dusno rozvíří třeba jen slabý závan větříku.

Neprobudilo ji horko ani tiché zahřmění bouřky kdesi v dálce. Naomi se probrala ze spánku tak náhle, jako by s ní někdo zatřásl nebo zakřičel do ucha její jméno.

Posadila se na posteli a mžourala do tmy. Slyšela jen tiché vrčení větráku, pronikavé cvrkání cikád a líné, opakované houkání sovy. Zvuky letního venkova, které znala stejně dobře jako vlastní hlas. Netušila, proč má tak podivně stažené hrdlo.

Teď, když se probrala, si v horku připadala jako zabalená do fáčoviny nasáklé teplou vodou. Kéž by už bylo ráno a mohla se vykrást z domu a ochladit se u potoka, ještě než ostatní vstanou z postele.

Nejdřív práce a povinnosti, tak znělo pravidlo. Jenže tohle vedro bylo opravdu úmorné, musela ho prakticky rozhrnovat jako nějaký závěs, aby mohla udělat krok dopředu. A byla sobota (nebo bude, až se ráno probudí) a máma někdy v sobotu přivře nad pravidly oko – když má táta dobrou náladu.

Pak uslyšela zahřmění. Radostně vyskočila z postele a hnala se k oknu. Milovala bouřky, to, jak se svištivě prohání mezi stromy a jak strašidelně vypadá nebe s blesky křížujícími oblohu.

A možná tahle bouřka přinese déšť, vítr a chladnější vzduch. Snad.

Klekla si na podlahu, paže překřížené na okenní římse, oči upřené na kousek měsíce v závoji horka a mraků. Možná.

Tolik si to přála – dívka, které bude za pouhé dva dny dvanáct a která stále věřila, že se přání plní. Velká bouřka, myslela si, s rozvětvenými blesky a burácivým hřměním.

A spoustou deště.

Zavřela oči, natočila obličej vzhůru a snažila se číchat ve vzduchu. A potom si v tričku s motivem mladé čarodějnice Sabriny podložila hlavu rukama a prohlížela si přítmi.

Znovu si přála, ať už je ráno, a protože přání nic nestojí, chtěla, ať je ráno jejich narozenin. Tak *moc* toužila po novém kole a troušila spoustu narážek.

Klečela a myslela na ráno, vysoká a nemotorná dívka, které – i když to každý den kontrolovala – ještě nerostla prsa. Horko jí přilepilo vlasy na krk. Otráveně je uvolnila a přehodila přes rameno. Ráda by si je nechala ostříhat – úplně nakrátko jako nějaký skřítek v knize, kterou jí dali prarodiče ještě předtím, než se s nimi přestali vídat.

Jenže táta říkal, že děvčata mají mít dlouhé vlasy a kluci krátké. Takže mladšího brášku vzali do Vickova holičství ve městě, kde ho ostříhali na ježka, a ona se svými světlými vlasy nemohla dělat nic jiného než je stáhnout do ohonu.

Mason byl podle jejího názoru jako *kluk* neskutečně rozmazlovaný. Dostal k narozeninám stojan s basketbalovým košem a míč značky Wilson. A taky mohl hrát baseball v chlapecké lize – což je podle tatínkových pravidel jenom pro hochy (a Mason ji na to nenechal nikdy zapomenout) –, a jelikož je o třiaadvacet měsíců mladší (na to zas brášku nenechala zapomenout ona), neměl tolik povinností.

Nebylo to fér, ale nemělo smysl o tom mluvit, protože by jí ještě přidali práci a možná i zakázali televizi.

A vlastně na ničem z toho tolik nezáleželo, pokud dostane nové kolo.

Všimla si tlumeného záblesku – mihotání světla nízko na obloze. Už je to tady, řekla si. Přijde vytoužená bouřka a přinese déšť a ochlazení. Kdyby lilo jako z konve, nebude muset trhat plevel na zahradě.

Při té představě se tak zaradovala, že jí málem unikl další záblesk. Tentokrát ne od bouřky, tohle byl kužel světla z baterky.

Nejdřív ji napadlo, že se asi někdo potlouká kolem domu a možná se k nim chce vloupat. Vstala a chystala se běžet pro otce.

A pak uviděla, že to je *on*, ten člověk venku. Rychle kráčel od domu k le-síku a svítil si baterkou.

Možná se jde ochladit k potoku. Kdyby tam šla i ona, jak by se na ni mohl zlobit? Třeba má dobrou náladu a zasměje se.

Bez dlouhého rozmýšlení popadla žabky, strčila do kapsy malou baterku a vyběhla z pokoje, tichá jako myška.

Věděla, které schody vržou – to věděli všichni –, a ze zvyku se jim vy-hnula. Táta neměl rád, když se ona nebo Mason v noci kradli po schodech dolů, aby se napili.

U zadního východu nazula žabky, otevřela dveře jen trochu, aby neskřípaly, a vyklouzla ven.

Na chvilku ztratila světlo z dohledu, ale vzápětí je zase uviděla a rozběhla se k němu. Bude se opatrně držet v povzdálí, dokud nezjistí, jakou má otec náladu.

Nakonec k mělkému potoku nešel a místo toho zamířil hlouběji do lesa.

Kam může jít? Zvědavost ji poháněla dál, tajná noční procházka lesem v ní vyvolala opojné vzrušení. K dobrodružství ještě přispívalo hřmění a blesky křížující nebe.

Nebála se, i když nikdy dřív tak daleko do lesa nezašla – to měli zakázané. Kdyby ji přistihli, matka by jí nařezala. Takže se nenechá načapat.

Otec kráčel rychle a jistě, asi věděl, kam jde. Slyšela, jak jeho boty drtí staré suché listí na úzké pěšince, a raději se držela dál, aby nezaslechl, že tam je i ona.

Něco zavřísklo, až sebou šklubla. Musela si přioplácnout dlaň na ústa, aby se nahlas nerozesmála. Nejspíš nějaká sova, co se vydala na noční lov.

Pádící mraky zakryly měsíc. Škobrtla o velký kámen a málem si ukopla bosý palec. Znovu si přikryla pusou, tentokrát aby nevyjekla bolestí.

Otec se zastavil a Naomi se rozbušilo srdce. Znehybněla a zatajila dech. Poprvé ji napadlo, co by asi udělala, kdyby se otočil a šel směrem k ní. Utíkat nemůže, to by určitě slyšel. Radši se schovat v křoví u pěšiny. A jen doufat, že tam nejsou hadi.

Když zase pokračoval v chůzi, přemlouvala samu sebe, ať se vrátí a nekoleduje si o velký malér. Světlo ji však táhlo jako magnet.

Chvíli se mihotalo a chvělo. Slyšela zarachocení a skřípot podobný tomu, jak vržou dveře u nich doma.

A potom světlo zmizelo.

Stála v temném hlubokém lese, mělce dýchala a cítila, jak ji mrazí, přestože byla horká noc. Udělala krok zpátky a pak druhý. Zmocnilo se jí nutkání utíkat pryč.

Znovu se jí stáhlo hrdlo, stěží dokázala polknout. Všude tma, tolik tmy, která jako by ji ovíjela – a tísnila.

Utíkej domů, rychle. Vrať se do postele a zavři oči. Hlas, který jí zvučel v hlavě, byl ostrý a pronikavý jako cvrkání cikád.

„Neboj,“ zašeptala, aby si dodala odvalu, a objala se pažemi. „Nebud takový strašpytel.“

Pomalou se kradla vpřed, šátrala téměř poslepu. Jakmile měsíc znovu vyklouzl z mraků, uviděla v jeho chabé záři ruiny.

Nějaká stará vyhořelá chatka, z níž zůstaly jen hrbolaté základy a komín.

Strach polevil a vystřídal ho úžas. Fascinovaně si prohlížela tvary a šedivé odstíny, odlesky měsíčního svitu na ohořelých cihlách, zčernalé dřevo.

Kéž by bylo ráno a mohla tady všechno prozkoumat. Když se potají vykrade z domu a přijde sem za světla, může si tady udělat skrýš. Přinést si knihy a číst, aniž by ji bráška otravoval. Může tady sedávat a kreslit, nebo jenom snít.

Někdo tu kdysi bydlel, možná tu dokonce straší. Jak vzrušující představa – moc ráda by se setkala s nějakým duchem.

Ale kam vlastně otec zmizel?

Vzpomněla si na rachocení a vrzání. Možná je za těmi dveřmi nějaká nová dimenze, kam prošel.

Měl svoje tajemství – tušila, že je mají všichni dospělí. Něco, co přede všemi skrývají, a když jim položíte špatnou otázku, najednou jim ztvdne pohled. Možná vchází magickými dveřmi do jiného světa a prozkoumává ho.

Tyhle úvahy by se mu ovšem nelíbily, protože v Bibli se o jiných světech, přízracích a čarodějkách nemluví. A *možná* by se mu takové myšlenky přičily právě proto, že jsou *pravdivé*.

Odvážila se udělat pár dalších kroků vpřed, uši našpicované. Slyšela jen blížící se hřmění.

Když se tentokrát kopla do palce, vyklouzl jí z úst tichý bolestný výkřik a pak poskakovala po jedné noze, dokud bolest nepolevila. *Pitomý šutr*, pomyslela si a podívala se dolů.

V bledém měsíčním svitu uviděla, že to není kámen, ale dvířka. Dvířka zasazená v zemi! Ta, co při otevření vržou. Možná tajemný průchod.

Klekla si, zašátrala – a pod kůži se jí zapíchla tříska.

Z tajemných dvířek se člověku nezdře do ruky tříška. Je to jen obyčejný sklípek na zeleninu nebo úkryt před bouří. Strčila bolavý prst do pusy, cítila trochu zklamání, ale přece jen... našla starou vyhořelou chatu v lese a dvířka vedoucí pod zem.

A otec tam šel.

Její kolo! Třeba tam dole schoval kolo a teď ho sestavuje. Ochotná riskovat další třísku přiložila ucho ke starému dřevu, přimhouřila oči a snažila se zachytit nějaký zvuk.

Připadalo jí, že slyší, jak se tam dole pohybuje. A vydával nějaké mručivé zvuky. Představovala si, jak ze součástí montuje její kolo – nové a zářivě červené –, vybírá velkýma rukama správné náradí a přitom si hvízdá přes prsty, jak to při práci dělává.

Byl tam dole a něco pro ni chystal. Rozhodla se, že si celý měsíc nebude stěžovat na úkoly a povinnosti (ani v myšlenkách).

Jak dlouho trvá dát dohromady kolo? Měla by se rychle vrátit domů, aby se otec nedozvěděl, že ho sledovala. Jenže si hrozně *moc* přála to kolo vidět. Aspoň je omrknout.

Pomalu ustupovala od dvířek, odplížila se k troskám chaty a schovala se za komín. Nebude mu to dlouho trvat – na práci s nářadím je šikovný. Kdyby chtěl, mohl by mít vlastní dílnu a pracovat jenom pro kabelovku za Morgantownem a rodinu by uživil.

Říkal to pořád.

Zvedla oči k nebi, na němž se rozzářil blesk – první hodně velký a kličkatý –, a po něm se ozvalo rachocení hromu, tentokrát dunivé. Měla by jít domů, vážně, jenže teď už to nešlo. Otec mohl každou chvíli vyjít ven a načapat ji.

A pak by žádné lesklé červené kolo k narozeninám nebylo.

Až se spustí déšť, prostě zmokne, to je vše. Aspoň ji voda ochladí.

Řekla si, že bude otec za pět minut venku, a když uplynuly, byla si jistá, že už to potrvá jen pět dalších minut. Pak se jí chtělo čurat. Chvíli se nut-

kání snažila potlačit a ignorovat, ale nakonec to vzdala a odplížila se o kus dál mezi stromy.

Obrátila oči v sloup, stáhla kraťasy, přidřepla a roztáhla nohy daleko od sebe, aby se vyhnula potůčku, co se z ní valil. Chvíli se otřepávala, aby se co nejlépe osušila. Když se chystala vytáhnout šortky nahoru, dvířka se s vrzáním zvedla.

Ztuhla, kalhoty u kolen, holý zadek kousek nad zemí, a s pevně semknutými rty zatajila dech.

Při dalším záblesku ho uviděla a zdálo se jí, že vypadá divně, tak nějak divoce – nakrátko ostříhané vlasy měl v tom světle skoro bílé, oči hrozně tmavé a zuby vyceněné ve zbledlém úšklebku.

Napůl čekala, že zakloní hlavu a začne výt jako vlk, a srdce se jí rozbušilo tak silným strachem, jaký dosud nepoznala.

Podrbal se v rozkroku a Naomi cítila, jak jí planou tváře. Potom dvířka přiklopil s prasknutím, které se rozlehlo jako ozvěna. Zajistil je petlicí – při tom pronikavém skřípavém zvuku se roztrásla. A taky se jí v té ošemetné poloze, zatímco čekala, až dvířka přikryje hrstmi suchého listí, klepaly nohy.

Ještě chvíli tam stál – nebe ozářil další blesk – a svítil na zem baterkou. V tlumené záři se ostře rýsovaly obrysy jeho hlavy: s těmi krátkými světly vlasy připomínala lebku s tmavými, neživými dírami místo očí.

Rozhlédl se a v jednom úděsném okamžiku se lekla, že se dívá přímo na ni. Niterně tušila, že by jí tenhle muž ublížil, zmlátil by ji tak, jak to její otec, ochránce a živitel rodiny, nikdy neudělal.

Prosím, tatínku. Prosím, pomyslela si s bezmocným zadržovaným kňouráním.

Otočil se a dlouhými, jistými kroky se vracel tam, odkud přišel.

S roztřesenými svaly zůstala nehybná tak dlouho, až už neslyšela nic než noční zvuky a první ševelení větru. Bouřka se blížila, ale otec byl pryč.

Napřímila se, natáhla si šortky a ometla z nohou jehličí.

Měsíc zmizel a pocit dobrodružství vystřídala děsivý strach.

Její oči se už přizpůsobily tmě, takže jí nedělalo potíže najít dvířka přikrytá listím.

Slyšela vlastní dech, unášený pryč v sílícím větru. Vzduch byl studený, ale náhle toužila po teple. Chlad jí pronikal až do kostí jako v zimě, a když sehnutá ometala vrstvy listí, ruce se jí třáslly.

Zírala na rezavou, bytelnou závoru zajišťující starý dřevěný poklop. Přejela po něm prsty, ale už ta dvířka nechtěla otevřít. Přála si být zpátky v posteli, v bezpečí. Nemyslet na tu divokou podobu svého otce.

Přece jen ale závoru zkusila vysunout, nejdřív prsty, a když to nešlo, uchočila ji oběma rukama. Se zařatými zuby sledovala, jak se dveře se skřípáním uvolňují.

Je tam moje kolo, řekla si, přestože se jí na prsou usadila hrozná tíha. Zářivě červené kolo, které dostane k narozeninám. Nic jiného nenajde.

Pomalou nadzvedla dvířka a nahlédla do tmy dole.

Ztěžka polkla, vytáhla z kapsy miniaturní baterku a v úzkém kuželu světla sestupovala po žebříku.